

Hoofdstuk 1

Onder een helderblauwe hemel, waar slechts af en toe een witte wolk overdrijft, fietsen drie vrienden in volle vaart door de polder.

‘Met een elektrische fiets doet tegenwind je niets!’ scan-deert Arend jolig. Hij maakt daarbij een vrolijke buiging naar een tegenligger, die de jongens vriendelijk toegrijnst.

Ze hebben vandaag vrij, want de koning is jarig! Alle drie mogen ze deze dag de elektrische fietsen van hun ouders gebruiken, met als voorwaarde dat ze er voorzichtig mee zullen omgaan. Een tocht door de feestende dorpen in de Alblasserwaard staat op hun programma, te beginnen in het dorp waar de neefjes van Erik wonen. De oudste van de twee doet vandaag mee met het behendigheidsspel ‘Fiets ’m d’r in’, waarbij hij met een fiets zo snel mogelijk over een smalle plank de Graafstroom moet oversteken.

Onderweg hebben de drie al heel veel toeren uitgehaald, om te demonstreren hoe handig zijzelf op die stalen rossen zijn. Ze hebben het weliswaar zo voorzichtig mogelijk gedaan, want stel je voor dat ze de fietsen beschadigen. Gelukkig is het allemaal goed gegaan en gemakshalve worden de keren dat de sturen elkaar schampen, met luidruchtig geroep, als handigheidjes betiteld.

Hoe dichter ze bij Bleskensgraaf komen, des te drukker het wordt. De jongens stappen af en laveren met de fiets in

de hand tussen de menigte door. De straten zijn uitbundig versierd met rood-wit-blauwe en oranje vlaggetjes.

‘Zullen we de karretjes hier ergens parkeren?’ stelt Ad voor.

De jongens zetten de fietsen pal voor een woning zorgvuldig op slot.

‘Even wachten jongens, dan gooi ik het kettingslot door alle drie de voorwielen.’ Arend schuift de banden naar elkaar toe en haalt het slot door de wielen. ‘Zo, die staan daar voorlopig best’, bromt hij, tevreden omkijkend naar de beveiligde fietsen.

‘Laten we een stukje naar de brug lopen, daar kunnen we alles beter zien’, stelt Erik voor.

Gedrieën wurmen ze zich door de schuifelende menigte.

‘Kijk daar’, wijst Ad, ‘daar heb je zo’n spoelstoep’, en hij beent er gelijk op af.

De anderen volgen hem met enige haast, want het is zo’n prachtige plek, dat ze zich erover verbazen dat daar nog niemand zit. Even later zitten ze gebroederlijk op de betonnen uitstulping, die vanaf de walkant zo het water in steekt.

‘Prachtig mooi plekje, maat!’ roept Erik enthousiast, en hij geeft daarbij Ad zo’n dreun op zijn schouder, dat de jongen zich vast moet grijpen om niet te water te raken.

‘Welja, dat had ik allang door, maar moet je mij daarvoor als dank in het water duwen?’ doet Ad een beetje verontwaardigd terug.

Vanaf de walkant roept een man hun jolig toe: ‘Hé jongens, we zijn nog niet begonnen hè, niet voordringen!’

Verschillende mensen grinniken om de opmerking en

de jongens lachen mee. Ze zitten hier inderdaad geweldig, eigenlijk op de eerste rang! Het uitzicht wordt door niemand belemmerd, omdat ze boven het water zitten.

‘Zou dit gemaakt zijn om een bootje aan te meren of zo?’ vraagt Arend zich af.

‘Welnee man, vroeger hadden de mensen geen wc binnen, zoals nu, en deden ze het hier!’ reageert Ad.

Met een vies gezicht kijkt Arend over de rand in het water.

‘Ja mannetje, dan heb jij het nu wel een stuk makkelijker hè!’ grijnst Ad.

Maar Erik schiet zijn maat te hulp. ‘Nee joh, hier gingen ze vroeger de melkbussen spoelen om ze schoon te maken. Kijk maar, we zitten recht voor een boerderij. Zij maakten gebruik van deze spoelstoep.’

Gerustgesteld laat Arend zijn voeten boven het water bungelen. Af en toe spettert hij een beetje met zijn schoenen richting Ad, die zachtjesaan wat nattigheid begint te voelen. Ad maakt aanstalten om hem terug te pakken, maar dan begint de presentator door de microfoon te praten.

‘Mensen, allemaal hartelijk welkom op het enige echte grote waterspektakel ‘Fiets ‘m d’r in!’ We hebben weer beroemde kandidaten voor u klaarstaan, die hun hele hebben en houden wagen om met de eer te gaan strijken: ‘Stalen rosridder’ in de Graafstroom!’

Een luid applaus klinkt. De omroeper galmt vrolijk verder. Ondertussen laten enkele duikers zich rondom de plank in het water zakken. Zij zijn ter plekke voor het geval er iets misgaat. Een koppel eenden die daar rustig in het water

lagen te dobberen, gaat er luid kwakend vandoor. De eerste deelnemer begeeft zich naar de start en gebaart dat hij het wel even gaat doen. Maar op zijn gezicht is de spanning af te lezen.

‘Ben je er klaar voor?’ schreeuwt de presentator, en hij begint direct terug te tellen: ‘Drie, tweeeee, eeeeeen en GO!’

Slingerend en zwabberend komt de deelnemer met zijn fiets de plank op. Even gaat het goed, maar al op een kwart van het te rijden parcours gaat het mis ... Met een grote plons verdwijnen fiets en berijder in het nat van de Graafstroom. Gejoel klinkt en onder luid applaus komt de onfortuinlijke deelnemer, begeleid door een duiker, weer naar de kant. Druipend staat hij op de wal.

De volgende deelnemer staat alweer in de startblokken. Ook die brengt er niet veel van terecht. Maar dan komt de kampioen van het vorige jaar.

‘Ja mensen, onze Japie gaat zijn eigen record verbeteren, tenminste, dat heeft hij mij beloofd’, galmt het door de luidspreker. ‘Ja hoor, ja!’ gilt hij als Japie een vliegende start heeft gemaakt. ‘Ja ja, dat gaat goed! Nog tien meter, negen, ach ... aaaach, daar gaat onze Japie!’

Vlak voor de finish gaat het toch mis en Japie belandt in het water. Een lachsalvo is zijn beloning.

Na een stuk of tien andere stuntrijders wordt er een bekende naam rond geroepen: ‘Julian, aantreden!’

De drie geven elkaar een boks. ‘Daar komt onze held’, verwelkomt Erik z’n neefje. De jongens zitten met gestrekte halzen het gebeuren aan te kijken.

‘Julian, ben je er klaar voor?’ schreeuwt de omroeper. ‘Dan gaan we: drie, twee, eeen en GO!’

Julian stormt met zijn fiets in volle vaart de plank op. De drie houden hun adem in ... Snel suist Julian over de plank. Oeps, een zwieber ... maar hij blijft overeind! Nog zes, vijf, vier meter ... Ja, hij redt het!

‘Julian, topper! Julian, bikkell!’ gillen de jongens vol enthousiasme.

‘Hij heeft het toch maar mooi gered!’ zegt Erik trots.

Inmiddels zijn oom Adrian en tante Majorie samen met Ezra, hun jongste telg, bij Julian aangekomen. De jongens zien vanaf hun mooie plekje aan de overkant dat zij vol trots hun zoon omhelzen.

‘Laten wij er ook naartoe gaan’, stelt Erik voor.

Als ze opstaan, wordt hun plek gelijk in bezit genomen door andere toeschouwers. Ze moeten even dringen om door het samengestroomde publiek heen te komen, maar uiteindelijk komen ze weer bij de fietsen aan. Terwijl Arend de ketting losmaakt, halen de andere twee hun fietsen van het slot. Erik en Ad lopen alvast met hun fiets in de hand naar de weg toe. Maar dan horen ze opeens achter zich: ‘We hebben hem, we hebben hem!’

Verschrikt kijken ze achterom en de jongens zien dat Arend is beetgepakt door een lange man. Meteen komen er allemaal mensen om Arend en de man heen staan.

‘Politie hier, politie hier!’ wordt er geroepen, en de jongens zien tot hun grote schrik dat er een politieagent komt aanhollen. Ad en Erik worden opzij geduwd en kunnen geen kant

op. Ze moeten toezien hoe hun vriend door de politie wordt afgevoerd! Verbijsterd staan ze met hun fiets nog aan de hand tussen de menigte toe te kijken hoe Arend een politiebus in wordt geduwd.

‘Wat is er nu eigenlijk aan de hand?’ vraagt Ad zich hardop af.

Een dame die vlak bij hen staat, hoort het en zegt: ‘Vermoedelijk hebben ze een van de fietsendieven te pakken die al wekenlang de omgeving afstropen.’ Ze trekt daarbij zo’n zelfverzekerd gezicht dat de jongens haar hevig verontwaardigd aankijken.

‘Dat hebben ze dan helemaal mis’, gromt Erik, en hij gebaart naar Ad. Het lukt hun om uit de menigte te komen. ‘Let jij op onze fietsen, dan ga ik naar de politiebus om ze daar even uit de droom te helpen!’ zegt Erik nors. Met een vastberaden trek op zijn gezicht baant Erik zich een weg naar de politiebus. Daar aangekomen klopt hij op een raampje. De agent die tegenover Arend zit, kijkt verstoord op en werpt een vernietigende blik naar Erik, maar die laat zich niet zomaar uit het veld slaan en tikt nu nog driftiger tegen het raam. Met een ruk wordt de schuifdeur van de bus geopend. De boze agent brult dat hij moet ophouden, anders zal hij ook worden opgepakt. Maar Erik laat zich niet uit het veld slaan. ‘U heeft de verkeerde persoon te pakken, meneer’, zegt hij luid maar beleefd.

‘Wil je maken dat je weg komt!’ begint de agent, maar dan horen ze achter Erik iemand zeggen: ‘Deze jongeman heeft gelijk, want deze fiets is niet de mijne!’

De agent kijkt van de lange man naar Arend en weer naar Erik. 'Komt u maar even in de bus', zegt hij tegen de man, die Erik herkent als degene die ervoor zorgde dat Arend opgepakt werd.

Met een klap schuift de deur weer dicht achter de lange man. Even later gaat de deur weer open en een opgeluchte Arend stapt uit. Hij krijgt zijn fiets weer terug en dan kunnen ze gaan.

Een beetje verbouwereerd lopen de jongens naar Ad, die netjes de wacht heeft gehouden over de andere rijwielers.

'Nou, dat heb je ook rap geregeld', reageert Ad verbaasd.

Arend legt kort uit dat het om een misverstand bleek te gaan.

De drie springen op hun fiets. Ze gaan niet meer door de mensenmassa, maar fietsen langs het water, om zo over de brug naar de andere kant te gaan. De drie zijn helemaal verbolgen. 'Laten ze zich inspannen om de echte boeven te pakken te krijgen', briest Arend.

'Jij kunt best advocaat worden', oppert Ad richting Erik, 'want je hebt Arend binnen no time weer uit het politiebusje weten te halen.'

'Ja, zo zie je maar, je moet het natuurlijk wel met een bepaalde kennis van zaken doen', pocht Erik met een hooghartig gezicht.

'Huh, helemaal niet', komt Arend, 'ik heb mezelf als een leeuw verdedigd! En bovendien kwam die lange aangeven dat het zijn fiets niet was, dus het enige wat Erik de advo-

caat deed, was een beetje tegen het raam kloppen en stampij maken.'

Zo met elkaar kibbelend komen ze weer in een betere stemming. Als ze de brug over zijn, zien ze in de verte Julian en Ezra met hun ouders lopen.

Even later slaat Erik Julian hard op zijn schouder. 'Helemaal top, man! Dat was een mooi stukje balanceren!'

Lachend kijkt Julian naar zijn grote neef op. 'Zag je mij gaan? Het ging hard hè!' Verwachtingsvol kijkt hij naar de drie vrienden.

'Ja man, je deed het echt geweldig!' komt Ad en hij steekt zijn duim in de lucht.

'Julian heeft dik gewonnen', zegt Ezra, maar dat is volgens zijn moeder een beetje te hoog gegrepen. 'Julian deed het goed, maar iemand anders heeft gewonnen hè!' corrigeert ze haar jongste.

Maar hoe het afgelopen is, vindt Ezra helemaal niet belangrijk. Hij heeft zijn grote broer die moeilijke rit zien maken en is daar helemaal van onder de indruk.

'Gaan jullie met ons mee koffiedrinken?' vraagt tante Majorie.

'Dan zullen we de oranjetompoucen in stukjes moeten snijden', grijnst oom Adrian.

De drie hebben wel zin om even mee te gaan. 'Dat hebben we wel verdiend', vindt Arend.

'Verdiend, hoezo?' vraagt ome Adrian.

En dan vertelt Arend dat hij zomaar in de politiebus is beland.

Oom en tante staan er versteld van. 'Daar hebben wij helemaal niks van meegekregen', zegt tante Majorie. 'Kom, vertel thuis maar uitgebreid wat er gebeurd is.'

De vrienden lopen met de neefjes de voortuin in en gaan achter oom en tante aan naar binnen.